

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק טורניו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 527

משכיל לדוד

פרשת - האזינו

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

לחשוב חשבוננו של עולם

היצר אדם מגלה את האור האמיתי ומתקרב לה', כי הוא מתגבר עליו. היצר מצוי לא רק במקומות טמאים, אלא גם ודווקא במקומות קדושים. כמו אצל הכהן הגדול שלא רצה לחשוב מחשבה רעה בקודש הקדשים, כי שם היצר מצוי להכשיל את האדם. וראיה לכך מצינו אצל משה רבינו, כי בשמים היה מ' יום ולא פחד להתהלך במחיצת השי"ת והמלאכים. אבל באוהל מועד, כששכן עליו הענן, לא יכל להישאר ומיד יצא לחוץ, לפי שבשמים אין מציאות של יצר הרע. כאן בארץ, יש מציאות של יצר הרע, ולכן משה רבינו פחד מאד, שמא היצר יתגבר.

ואף מצינו כן אצל אדם וחוה, כי קודם החטא לא פחדו ולא התביישו, כי לא היה להם יצר הרע, אבל אחר החטא היצר הכשילם, ופחדו, והתביישו, כי ירדו מאיגרא רמא לבירא עמיקתא. ואם כן מה נענה אנחנו. ק"ו שצריכים אנו להזהר שלא ליפול בידיו של היצר הרע, גם במקום טמא וגם במקום טהור. והדברים מבהילים על הרעיון.

יהודי נולד טהור, ועליו גם למוות כיהודי טהור, כי איך נבוא לפני המלך בלבוש מלוכלך. ולא עוד, אלא שלאחר מאה ועשרים שנה יש דין ויש דיין. יש שכר ויש עונש. ואם אדם מסופק בזה האם יש דין לאחר המיתה, הרי שעל זה לבד צריך הוא לשוב בתשובה, כיון שכתוב משפטי ה' אמת צדקו יחדיו, כי יש דין, וצריך להרחיק את היצר האומר לאדם כי אין דין, כי היצר רוצה לקרר את האדם כמו עמלק, והוא אומר לאדם כי כל העושר בא לו בשל מזלו ולא בשל התפילות שהתפלל. לכן צריך להרחיק את היצר,

ולזה צריך הרבה סייעתא דשמיא, לעמול חזק, כדי לצאת מיד היצר הרע והסתופף בצילו של היצר הטוב.

וכיצד באמת מתגברים על היצר הרע; משום כן ה' נתן לנו ימים של התעוררות, ימי רצון בחודש אלול להתקרב לה', כמ"ש אני לדודי ודודי לי. אבל, על אדם לעשות את הצעד של אני לדודי, ואז ה' יתקרב אליו, בבחינת ודודי לי. כי ה' דופק בלבו של כל יהודי שיחזור בתשובה, וה' קרוב דווקא בימים אלו לכל מי ששב אליו באמת.

ואם כן, מחובתנו להכין את עצמינו בעולם הזה בתורה ומצוות, כדי שנדע מה לענות ליום הדין בעולם העליון. עלינו להתעורר ביתר שאת ועוז בתורה כי היא תכלית הבריאה, ולהפוך את הגשמיות לרוחניות, ובפרט בימים הנוראים. ואם נעשה כן ה' ישמע את תפילותינו, ונזכה לשנה טובה מתוקה ומבורכת בכל מילי דמיטב, ונכתב ונחתם בספרן של צדיקים גמורים, אכ"ר.

יתברך הבורא וישתבח היוצר, על חסדיו אשר הוא עושה עמנו בכל יום בכל עת ובכל שעה. באם נבוא היום לכתוב את חסדי השי"ת אשר הוא עושה עמנו בכל יום ויום, ובפרט בשנה הזאת, הרי שהזמן יכלה והחסדים לא יכלו. ואף גם לא יספיקו כל הדפים שבעולם להעלות על הכתב אפילו מעט מן המעט מן החסדים שה' יתברך עושה עמנו יום יום.

הוא שאנו אומרים בתפילה (תהילים קל"ו ד') "לעושה נפלאות גדולות לבדו כי לעולם חסדו". כי ה' עושה עמנו נפלאות וחסדים בכל רגע. כי לעולם חסדו החסד הוא לעולם ועד, ללא כל הפסק כלל. ואף גם אנו אומרים בתפילת "נשמת כל חי" בשבת קודש; "ואילו פינו מלא שירה כיס... אין אנחנו מספיקים להודות לך וגו' על אחת מאלף אלף אלפי אלפים... הטובות ניסים ונפלאות שעשית עמנו ועם אבותינו"

ויחד עם זאת, אין אנו בכלל מרגישים בניסים שהשי"ת עושה עמנו בכל רגע ורגע. למשל; כשאדם ישן ושנתו ערבה לו, כי אז הבורא ברוך הוא לא ינום ולא יישן, אלא הוא שומר עליו בכל רגע. האמנם. היכן ראינו כזאת, להבדיל, מלך שנשאר ער כל הלילה כדי לשמור על עבדיו בשעה שהם ישנים, והוא עוד נראה כמי שמשועבד להם. אבל כך היא מידתו של הקב"ה, לשמור על עבדיו יצירי כפו מכל דבר רע.

בעוונותינו הרבים התרגלנו כל כך למצב היום יומי של הקיום שלנו, עד שנעשה המצב הקיומי שלנו לנורמלי, לטבעי, שאינו משתנה. ואם ח"ו משהו אינו הולך כשורה, כי אז אנו מלאים טענות כרימון... עד שח"ו איננו מרגישים כלל את ההשגחה הפרטית השומרת באופן פרטי על כל אחד ואחד. ואדם ישאל לעצמו למה המצב כזה, כדי שהאדם יתחזק, ויעשה עתה חשבון הנפש לפני הימים הנוראים, וקצת יחשוב ויתבונן כי ה' הוא אלופו של עולם, והוא ברא את הבריאה עבור כלל ישראל, בכך שהביט בתורה וברא את העולם. וכל הבריאה היתה עבור התורה שהיא העיקר.

ולא בכדי הנשמה באה לעולם, רק כדי ליוזן מהרוחניות, ועיקר עבודתה להפוך את החומר לרוח, להפוך את הגשמיות לרוחניות. ולכן נתן ה' תורה ומצוות, כי הם מביאים את האדם למחוז חפצו, ובעזרתם יגלה האדם את סודות הבריאה.

ולכן ברא ה' את יצר הרע, אשר נקרא בשם "טוב מאד", כי דווקא היצר מביא את האדם להתקרב לה', כי היצר רוצה להכשיל ואם אדם מתגבר עליו, הרי שע"י

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת האזינו שבת שובה ג' תשרי תש"ע

ירושלים	תל אביב	באר שבע	הדלקת נרות
18:16	18:32	18:33	
19:27	19:27	19:28	מוצאי שבת
20:07	20:09	20:11	רבינו תם

הילולא דצדיקיא

- ג - רבי שמעון נתן נטע בידרמן, האדמו"ר מלוב
- ד - רבי ישראל יעקב בורלא, מו"ס מקור ישראל
- ה - רבי נפתלי כ"ץ מלובלין
- ו - רבי יעקב יוסף הרופא, מו"ס שמן הטוב
- ז - רבי יעקב ענתבי
- ח - רבי שלמה בכור הוצין
- ט - הגרי"ז סולוביצ'יק מברסק
- י - רבי יהודה הלוי אשלג, בעל "הסולם"

תפילת האלף בית

היתה זו שעה לילה. מוצאי היום הקדוש. תמה תפילת נעילה. זה עתה שבו הבעל שם טוב ותלמידיו מבית הכנסת, בסיומו של יום הכיפורים. הכול אפופים הרגשת טוהר והזדככות. איש לא תיכנן לצאת למסע בשעה כזאת. אך כשהבעש"ט הביע את מבוקשו, היו כולם נכונים ומזומנים. אלכסיי, עגלונו של הבעל שם טוב הקדוש היה אמון על המלאכה. הוא לא התפלא על הנסיעה הפתאומית, על השעה המאוחרת, על כך שעדיין לא נודע לו מסלול הנסיעה. זו היתה דרכו של הבעל שם טוב. יוצא למסעות מסתוריים עם חבורת תלמידיו. פעמים רבות היו זוכים לקפיצת הדרך. לעיתים לא היו יודעים גם בשובם לביתם לשם מה נסעו ומה ביצעו במסעם. דרך ארוכה עשו הסוסים. היושבים בעגלה, תלמידיו של הבעל שם טוב, היו דרוכים לקראת העומד להתגלות להם. והנה נעצרו הסוסים. הגיעו למחוז חפצם. בכפר רחוק ונידח עשו חנייה, הבעל שם טוב הורה למצוא דווקא את בית המרזח.

לקראתם יצא בעל הבית. יהודי היה האיש, שניהל את בית המרזח, והגיש את שירותיו לכל גויי הסביבה, ומזה היתה פרנסתו. הוא היה מפחד ומבוהל למראה החבורה הנכבדה שעמדה בפתח, וביחוד נחרד נוכח עיניו החודרות של הבעל שם טוב שנעצו בו.

"רבי!", נשבר פתאום המוזג כשהוא מזדעק בקול לא לו, "רבי! חטאתי מאוד! ידעתי מה גדול עוונתי! או, אוי, רבי! חשבתי שאיש לא ידע על כך, והנה אתה ידעת"... דמעות זלגו על לחייו של החוכר היהודי. ניכר היה בו שכולו נסער ונרגש.

הבעל שם טוב הרגיע אותו וביקש ממנו לשבת ולספר בנחת את אשר אירע עמו. הוא לא היה צריך לשדלו הרבה. היהודי חש צורך פנימי להשיח את אשר על לבו באוזני הצדיק. קבוצת התלמידים היתה עדה לסיפורו של המוזג.

מדי שנה בשנה נוהג הוא לנסוע לעיירה הסמוכה, לקראת הימים הנוראים, החל לספר. בכפרו לא גרים עוד יהודים מלבדו. במשך כל ימות השנה הוא נאלץ להסתדר בלי מניין לתפילות, אולם בימים הנוראים היה נוסע העירה ומתפלל בבית הכנסת.

גם השנה, בערב יום הכיפורים התכונן לעזוב את ביתו ולצאת העירה. הכל היה ערוך ומוכן, והמוזג ובני ביתו כבר עשו את מרבית הדרך כאשר נזכר לפתע ששכח לנעול את דלת המרתף.

העניין אינו פשוט כלל וכלל. במרתף מאוחסנים כל המשקאות. עתה, כשהושאר פתוח, עלולים גויי הסביבה להיכנס ולחטל את כל הונו, נוסף על כך שבמגע ידם יהיה כל היין אסור בשתייה כדין "יין נסך". השעה אמנם היתה מאוחרת, אך המוזג חישב ומצא שיספיק לשוב לביתו, לנעול את המרתף ולהגיע לפני שקיעת החמה לעיירה. "מזל שהגעתי בדיוק ברגע הנכון", קידם הפריץ את פניו בפתח הבית, "גרוני ניחר ואני משווע לכוסית יי"ש טוב".

לא היתה ברירה והוא נאלץ לספק את מבוקשו של הפריץ. זה נכנס לבית המרזח והיהודי מתפלל בלבו שימהר לשתות ולצאת. אך העניינים הסתבכו והלכו. כאשר אך נפתחה הדלת, החלו כל השכנים, להציף בהמוניהם את החנות ובאו לקנות בזה אחר זה, כאילו כרוז עבר בכפר ובישר שהמוזג נמצא במקום.

ככל שהיהודי ניסה לקצר ולמהר לסיים, כן גדלו ההזמנות. עוד לקוח ועוד קנייה, ואי אפשר לסגור לאנשים את הדלת בפרצופם. היהודי מעיף מבט בשעון ומגלה, שהשעה מתאחרת ואין עוד כל סיכוי שיצליח להגיע לבית הכנסת טרם ייכנס היום הקדוש.

לבו פרפר בחרדה. מה יעשה? מעולם לא עשה את יום הכיפורים לבדו, בגפו. לא היו באמתחתו לא סידור ולא מחזור. התפילות לא היו שגורות על פיו. רק לבו גאה מרגשות...

"ריבונו של עולם", פתח פיו בתפילה אישית, פתאומית: "אתה הלוא אבא רחום. ידע אתה מחשבות לבב אנוש, ומי כמוך שיודע היטב כמה רצייתי להיות עתה בבית הכנסת בחברתם של אחי היהודים". "איני יודע להתפלל, אין לי גם מחזור של תפילות, קבל נא ממני את התפילה היחידה שאוכל לתת לך עכשיו. גם אני רוצה לשפוך את נפשי לפניך ולבקש ממך שנה טובה ומתוקה".

הדבר היחיד שידע המוזג בעל פה היו אותיות האלף בית. החל אפוא לקרוא את האותיות בזו אחר זו, כשעיניו זולגות נהרי דמעות. זו היתה התפילה היחידה שהיתה שגורה היטב על פיו. "קבל ממני את האותיות הללו, ריבונו של עולם, קרא בנהמות לבו, ואתה - צרף מהן מלים וכוונות, והענק לי שנה טובה".

"רבי! אני מנחש שבאת אלי כדי להוכיחני על חטאי", סיים המוזג את סיפורו בפנותו אל הבעל שם טוב. "יודע אני כי לא נהגתי כשורה. תן לי דרך לשוב בתשובה".

עיניו של הבעל שם טוב קרנו באור מיוחד, וחיוך של קורת רוח נח על שפתיו הקדושות. "תנוח דעתך", אמר ליהודי בחמימות, "זה שנים רבות שלא עלתה למרומים תפלה כה תמימה וזכה כמו תפלתך ביום כיפורים זה".

חוד הפרשה

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

נחשב מאוהבי ה' יתברך

1. מה בין דשא לעשב?
2. באיזה תקופה התקיימה ברכת "חמאת בקר וחלב צאן"?

אם על ידי מניעת הספור לא יגיע לו היזק ממון, רק שיחרפוהו עבור זה, בודאי אסור, ואין לו לחוש לזה כלל, וידע כי עבור זה יהיה נחשב מאוהבי ה' יתברך, ופניו יאירו כאור השמש, כמו שאמרו חז"ל "הנעלבין ואינם עולבין, שומעין חרפתן ואינם משיבין וכו', עליהן הכתוב אומר: ואוהביו כצאת השמש בגבורתו" (חפץ חיים).

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

אמרו רבותינו במדרש (ספרי דברים שו): "האזינו השמים ואדברה". אמר לו הקב"ה למשה; אמור להם לישראל, הסתכלו בשמים שבראתי לשמשכם שמו שינו את מדתם, או שמו אמר גלגל כמה איני עולה מן המזרח ומאיר לכל העולם כולו, ולא עוד אלא שהוא שמח לעשות לי רצוני, שנאמר (תהלים יט, ו) "והוא כחתן יוצא מחופתו".

"ותשמע הארץ אמרי פי" - הסתכלו בארץ שבראתי לשמשכם שמו שינתה את

"האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי".

מדתה, שמו זרעתם בה ולא צמחה, או שמו זרעתם חטים והעלת שעורים, או שמו אמרה פרה זו איני דשה ואיני חורשת היום, או שמו אמר חמור זה איני טוען ואיני הולך. והלא דברים קל וחומר, ומה אלו שנעשו לא לשכר ולא להפסד, אם זוכים אין מקבלים שכר ואם חוטאים אין מקבלים פורענות, ואין חסים על בניהם ועל בנותיהם, לא שינו את מדתם, אתם שאם זכיתם אתם מקבלים שכר ואם חטאתם אתם מקבלים פורענות, ואתם חסים על בניכם ועל בנותיכם - על אחת כמה וכמה שאתם צריכים שלא תשנו את מדותיכם!

הא למדת שצריך האדם לשאת קל וחומר בעצמו מן הארץ, ומה הללו שאין בהם דעת אף על פי כן הן עושין רצונו ושמוחין לעשות רצונו ואומרים שירה לפניו, ולא עוד אלא אלא נחרד בשעה שירדה עליו שכינה, אנו שנשמתינו חלק אלוה ממועל - על אחת כמה וכמה שצריכים אנו להיות יראים מלפניו.

שתיקה יפה

"האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי" (לב. א)

אמר הקדוש ברוך הוא:

אם הטית אוזן לתורה, כשתבא לפתוח בדברי תורה - הכל משתתקים לפניך ושומעים דבריך, כשם שהטית אוזן לשמוע דברי תורה.

ומהיכן אתה למד? ממשה רבינו. שעל ידי שהטה את אוזנו לתורה, בשעה שבא לפתוח בדברי תורה - נשתתקו העליונים ותחתונים והאזינו דבריו. מנין? ממה שקרינו בענין "האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי".

{מדרש רבה}

זכרון טוב

"האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי" (לב. א)

האזינו השמים, זה שאמר הכתוב "נפש עמל עמלה לו כי אכף עליו פיהו" (משלי טז). מה ראה משה לקרא לשמים ולארץ בשעת פטירתו? אלא ללמדך שקרא אותן לצוותן על עצמן.

אמר להן, הרי גזר הקדוש ברוך הוא עלי שאמות. תנו דעתכם היאך תהיו מקבלין אותי בכבוד, שתהיו מסתכלין בי כאילו אני חי ומדבר את דברי התורה לעולם.

האזינו השמים שכבר אמרתי לכם העדותי בכם היום וגו', תנו דעתכם שלא תהיו מקטרגין על ישראל לאחר מותי! אלא היו זכורים כאלו אני חי ועומד עליהם לבקש רחמים.

{מדרש תנחומא}

פתיחת אוצרות

"הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין עול"

צדיק וישר הוא" (לב. ד)

הצור תמים פעלו - צדיק שעושה צדקות עם בניו.

כשרואה אדם שהוא עני ויש בידו מעשים טובים, והוא מתפלל לפניו ואומר 'כשמך הגדול תעשה לי צדקה', הקדוש ברוך הוא פותח אוצרותיו ונותן לו. הדא הוא דכתיב "כי צדקות עושה".

וזהו שאמר דוד "מה רב טובך אשר צפנת" וגו' (תהלים לא). אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: יודע אני שיש לך אוצרות צדקה הרבה, ואם לא תחלקם לי ולחברי הצריכים, למה רב טובך?!

{מדרש תנחומא}

שלימות מוחלטת

"הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין עול"

צדיק וישר הוא" (לב. ד)

"הצור תמים פעלו" - הצייר שהוא צר את העולם תחלה וצר בו את האדם,

מן המעין

שנאמר ויצר ה' אלהים את האדם. "תמים פעלו" - פעולתו שלמה על כל באי העולם, ואין להרהר אחר מידותיו אפילו שינוי של כלום. אין באחד מהם שישתכל ויאמר; אילו היו לי שלש עינים... אילו היו לי שלש ידים... אילו היו לי שלש רגלים... אילו הייתי מהלך על ראשי...

אילו היו פני הפוכין לאחורי כמה היה נאה! תלמוד לומר "תמים פעלו". "כי כל דרכיו משפט" - יושב על כל אחד ואחד בדין ונותן לו מה שראוי לו.

"אל אמונה" - שהאמין בעולם ובראו.

"ואין עול" - שלא ברא בני אדם להיות רשעים אלא להיות צדיקים. וכן הוא אומר לבד "ראה זה מצאתי אשר עשה האלהים את האדם ישר".

"צדיק וישר הוא" - שהוא מתנהג בישרות עם כל באי העולם.

{ילקוט שמעוני}

כח המחאה

"וידבר ה' אל משה בעצם היום הזה".

בשלשה מקומות נאמר בעצם היום הזה.

נאמר בנח "בעצם היום הזה", לפי שהיו דורו אומרים כך וכך אנו מרגישים בו, אין אנו מניחים אותו.

ולא עוד אלא אנו נוטלים כשלים וקרדומות ומבקעים את התיבה. אמר המקום; הריני מכניסו לתיבה בחצי היום,

וכל מי שיש בו כח למחות יבא וימחה!

ומה ראה לומר במצרים "בעצם היום", לפי שהיו מצרים אומרים מכך ומכך אם אין מרגישים בהם אין אנו מניחים אותם, ולא עוד אלא נוטלים סייפים וחרבות ואנו הורגים בהם. אמר המקום;

הריני מוציאם בחצי היום,

וכל מי שיש בו כח למחות יבוא וימחה!

ומה ראה לומר כאן "בעצם היום הזה", לפי שישראל אומרים מכך וכך אם אנו מרגישים בו אין אנו מניחים אותו,

אדם שהוציאנו ממצרים וקרע לנו את היס והוריד לנו את התורה והוריד לנו את המן והגיז לנו את השליו ועשה לנו נסים וגבורות, אין אנו מניחים אותו. אמר המקום;

הריני מכניסו למערה בחצי היום, וכל מי שיש בו כח יבוא וימחה! לכך נאמר "בעצם היום הזה".

{ספרי}

עבודה שבלב

מאמרים ורעיונות, עבודת והנהגות צדיקים
ב"עבודת הלב" – זו תפלה

יראת השמים של השמים

בימים אלו, ימי התפילה והתחינה, ראוי להתבונן יותר על עסק התפילה וצורת עבודתה, שתהא תפילותינו רצויות ומקובלות לפני שוכן עד מרום וקדוש. הנה דברים שאמר המשגיח הגה"צ ר' יחזקאל לוינשטיין זצ"ל:

אין התפלה נקנית בתנועות ובהעויות, אלא ראשיתה של התפלה היא – "טעמו וראו כי טוב ה'" (תהלים לד, ט). חייב אדם לרכוש לעצמו טעם בתפלה, ואז תהא תפלתו ראויה ונכונה. וכדי להשיג טעם בתפלה, חייב לחזק בקרבו יסודות האמונה וההשגחה. ובפשוטו – חייב,

ראשית, להבין פרוש המילות, ושתשמענה אזניו מה שפיו דובר, שמבלעדי זאת אין זו תפלה כלל, ועליו יאמר (ירמיה ט, ז): "בפיו שלום את רעהו ידבר, ובלבו ישים ארבו", כי פיו דובר תהילות ותשבחות להשם יתברך, ואילו לבבו נתון למחשבות זרות ולהרהורי כפירה. ולהשיג ולהגיע לתפלה אמיתית, חייב לעמול ולהתיגע, ורק בדרך זו אולי יזכה לידע להתפלל.

לרצות בתרועה

על האדמו"ר רבי אהרן זצ"ל מבעלזא מסופר: כל שעות היממה היה האדמו"ר עוסק בתורה ובתפילה, וכל מי שראה אותו עומד בתפילה, נחרד מעוצם יראתו של אותו צדיק מהדרת השי"ת. כל תנועה מתנועותיו היתה קודש לשם שמים ואין כל פלא שהחדירו רגשי קדושה לכל רואיהם.

בראש השנה הכריז "המלך" בקול צעקה והתעוררות, ופניו נשתנו ללפיד אש ושוב נתחווירו כשלא, עמדו כל העם והשתדלו להסתכל עליו וגעו בבכי.

אותו הדבר אירע בליל ראש השנה, כשאמר על שולחנו הטהור "לדוד מזמור" בהתרגשות רבה, ירדו דבריו חדרי בטן. כשעלה להגיד התעוררות לפני ה"תקיעות" מספקת היתה הצצה אחת בפניו, כדי

להתעורר בתשובה, וכשהיו שומעין מפיו הפסוק "אשרי העם יודעי תרועה", ואת מדרש חז"ל "שיודעין לרצות את בוראם בתרועה", נהפך רוח אנוש בקרבם.

ההתרגשות העצומה שהסעירה את כל המסובים שולחנו, בשעת עריכת ה"שלחן" בליל ראש השנה, אינה ניתנת לחרוט בעט אנוש. הוא הדין באמירת "ובאו כולם" בעריכת השלחן של חג השבועות, באמירה נעימה. זמרה והשתפכות הנפש. לכל המשתתפים ומאזינים לקולו היתה הרגשה כאלו עומדים על הר סיני ושומעים אמירת "אנכי" מפי ה'.

כל מי שהסתכל בו הבין שהוא למעלה מן הזמן ולמעלה מן המקום, שנפשו ורוחו משוטטים בעולמות העליונים, אם כי גופו נשאר עלי אדמות, להראות דוגמא לרבים, עד היכן מסוגל אדם ילוד אשה לעלות ולהתעלות, ולהפוך גם את הגשמיות שלו, את גופו הוא, לרוחניות. "את ההתלהבות בתפילה, מספר מקורבו, ראינו כיצד התפרץ פתאום כבדק ברשפי אש נוראה, ופניו היו בוערות כלפידים, והגם שהיה ידוע כאיש חלש, ולדעת כל הרופאים התקיים בנסים עלי אדמות, הרי בשעת התפילה לא ראו אצלו שום חולשה, מה שאין שכל אנושי יכול להבין".

"תפילתו הקדושה היתה לא בצעקות וקולות, כי אם בנעימה קדושה. כל דיבור יצא מפיו בקדושה וטהרה, בפחד ובמורא, וכל כך היתה גדולה ההתרגשות בקרב השומעים, עד שהיו מתפללים עמו, או מחכים לו כל היום, ולא היו מרגישים עייפות, לשמוע את תיבות התפילה כדברי אלקים חיים, וצאים מפי קדשו".

בעל תשובה גמור

בעיר ברדיצ'וב, מקום מגורי הצדיק רבי לוי יצחק זיע"א, גר אפיקורוס שהיה לועג לצדיק רבי לוי יצחק ולחסידיו. אמרו לו החסידים: אילו נכחת בבית הכנסת בשעת תפלתו של רבי לוי יצחק, היית אף אתה חוזר בתשובה.

לעג להם האפיקורוס בצחוק ואמר: אלך ואראה לכם כן הדבר. הלך ועמד מתחילת התפלה עד אחר שמונה עשרה, והראה לחסידים תנועה של שחוק, כאומר: נצחתי אתכם.

אך כשהתחיל הרב לומר "ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב", כפל כמה פעמים את המילים "ולשבי פשע ביעקב", בהתלהבות רבה מעומק הלב. ולא יכול אותו אדם לעמוד, כי נגעו הדברים עד ליבו, ולא זז משם עד שנעשה בעל תשובה גמור.

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

אשריך שזכית

ואימה גדולה נפלה עליו. הוא הסתובב על עקבותיו וברח מן המקום. למחרת כשנפגש רבי מכלוף עם כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, אמר לו רבי חיים זיע"א: "אשריך, רבי מכלוף, שזכית לראות את פני אליהו הנביא זכור לטוב".

רבי מכלוף נרעד ממש לשמע הדברים, ופחד שמא יענש על כך. הוא ביקש מכ"ק רבי חיים זיע"א שיתפלל עליו, שלא יענש חס ושלוש וימות בחצי ימיו. כ"ק רבי חיים זיע"א הבטיח לו שיתפלל עליו, וביקש עליו רחמים מאת ה' שלא ימות בגיל צעיר.

תפילתו של כ"ק רבי חיים זיע"א התקבלה במרומים: רבי מכלוף האריך ימים ושנים, עד שנסתלק לבית עולמו בן מאה ועשר שנים. את המעשה הזה שאירע לו, כתב בעצמו בסידור התפילה שלו, ובניו ונכדיו ששימשו את בני משפחת פינטו המעטירה, העבירו את המעשה לדורות הבאים אחריהם.

בספר הנפלא "מקור החיים", אנו למדים על מדרגות הקדושה שבהם העפיל כ"ק מרן רבי חיים פינטו הגדול זיע"א, במשך שנות חייו שהיו כולן קודש לעבודת ה' ולתורתו. וזה דבר המעשה: לביתו של כ"ק רבי חיים בעיר מוגאדור, הגיע פעם במרוצה רבי מכלוף לוב (המכונה בפי כל ר' ליסאע) שנוזעק לבית הרב בגלל ענין חשוב ודחוף.

כיון שלדידו הדבר לא סבל דחיו, רץ הרב מכלוף לבית כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א באמצע הלילה, בשעה שהרב היה כאמור יושב ולומד תורה.

רבי מכלוף ידע למצוא את חדרו של רבי חיים זיע"א, על פי הנר שדלק בחדרו של הרב. כשנכנס רבי מכלוף לחדרו של הרב, ראה שם שני אנשים: האחד, כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, ופניו פני להבים, זורחות באור יקרות. והשני, דמות לא מוכרת לרבי מכלוף, אשר היה דומה בעיניו למלאך ה' צ-באות.

רבי מכלוף חשב להתקרב אל השניים, אך לפתע הוא חש בפיך ברכיים